

os, du har lige foreslaaet det modsatte af, hvad vi have udtalt en Bøn og Opfordring om, du har tværtimod lovfæstet paa ny den offentlige Prostitution her i Landet (Afbrydelse af Ordføreren). Den ærede Ordfører vil jo bagefter faa Beslighed til at modbevise det; men jeg tror, at den ærede Ordfører nok skal lade min Bemærkning derom blive staaende.

Jeg vil, efter at have udtalt disse Ord om den Skæbne, som den ærede Ordførers oprindelige Forslag har haft, gerne udtale lidt paa det Mindretals Vegne, for hvilket jeg her optræder som Ordfører, og jeg vil da sige: Vor Opfattelse af denne Sag har været, at det er en saa overordentlig vanskelig Sag, en Sag, der for Tiden droftes rundt omkring i hele Europa, som man alle Vegne er i Waande med, alle Vegne lægger Hovedet i Blod for at finde Midler imod. Det er en saa uhyre vanskelig Sag, at vor Hovedopfattelse har været den, at det er umuligt for et Folketingsudvalg at gennemarbejde den Sag og stille et virkeligt fyldestgørende Forslag til Løsning af den. Det have vi ikke turdet driste os til. Vi have saa meget mindre turdet det, som vi ikke have mødt nogen som helst Understøttelse fra den højtærede Justitsministers Side. Den højtærede Justitsminister har hidtil stillet sig saaledes over for denne Sag, at han betragter den Ordning, som for Tiden findes af den her i Landet, som en forsvarlig Ordning — jeg tør maasse bruge det Udtryk — som et nødvendigt Onde, som noget, man jo ganske vist kunde forandre en lille Smule ved, men som dog i Grundprincippet ramte det rette. Jeg tror ikke, jeg har gengivet den ærede Justitsministers Opfattelse urigtigt, naar jeg har gengivet den paa denne Maade. Men det har staaet for os som det naturligste, at dette Spørgsmaal maatte løses ved en almindelig Revision af vor Sædelighedslovgivning, ved hvilken man maatte komme ind paa — som man, saa vidt jeg har fulgt Bevægelsen i det øvrige Europa, alle Vegne ellers er kommen ind paa — at søge ad Omveje at komme Prostitutionen til Livs, at udrydde Kilden dertil, vende sig imod dem, der spekulere i Prostitutionen, og søge at formindste deres Antal, vende sig imod de egentlige Marsager til Prostitutionen. Thi det maa man vel spørge om:

Hvad er den egentlige Marsag til Prostitutionen? Sa der er naturligvis mange, men en Hovedarsag til den maa man sikkert sige er den, at der er et saa stort Antal Kvinder, som ere i Waande med at bjerge Livet, som beklage, at de ikke kunne staa sig Livets Ophold under sædeltige og gode Forhold, men maa falde i Lastens Gab. Det er i alt Fald een af Marsagerne til den offentlige Prostitution. Den hænger saa nøje sammen med hele den sociale Udvikling, med hele den Forskel i Livsvilkaar, der følger med Kapitalismens Udvikling, at man ikke kan stille den ud fra den hele moderne Samfundsudvikling. Kampen mod den er ogsaa en integrerende Del af hele den nuværende Kvindebevægelse. Jo mere Kvindebevægelsen griber om sig, jo mere den naar frem til at staae Kvindernes bedre Kaar, og jo mere det lykkes Kvindernes at hæbde deres Ret i Samfundet, des mere vil den offentlige Prostitution sikkert ogsaa blive begrænset. Jeg ser, at rundt om i Europa er man i Færd med Overvejelser i den Retning, og det Mindretal, hvortil jeg hører, vilde derfor, hvis vi havde staaet over for en Justitsminister, der delte vor Hovedopfattelse af den offentlige Prostitution, at den ikke blot er et Onde, men et Onde, som man maa se for Alvor at komme til Livs, have foreslaaet en Dagsorden, i hvilken vi vilde have henstillet til den højtærede Justitsminister at stride til en Understøttelse af, i hvilke Retninger vor Sædelighedslovgivning burde reformeres. Vi vilde have stillet os saaledes i det Øjeblik, vi havde turdet vente, at et saadant Forslag vilde være blevet mødt med Sympati og Forstaaelse fra den højtærede Justitsministers Side, men da vi ikke havde den Opfattelse, forekommer det os, at det i Øjeblikket er urimeligt at stille et saadant Forslag. Thi selv om den højtærede Justitsminister gik ind paa et saadant Forslag, vilde det jo, efter den Opfattelse, han har deraf, ikke være rimeligt, at det førte til praktiske Skridt. Da Stillingen nu er saaledes, have vi ikke været i Stand til andet end at stille, hvad jeg vil kalde et demonstrativt Forslag, et Forslag, der peger paa Kilden til Ondet i vor Lovgivning, paa den Lovbestemmelse, i Læ. af hvilken dette Onde er vokset op. Denne Lovbestemmelse er, som jeg før paa-